

dette alene skulde særtægne Kvindernes Kommunalgærning. Jeg ved end ikke, om der er særlig Behov i denne Retning. Det synes mig, at i de sociale Spørgsmaalss Behandling har den følsomme Sentimentalitet allerede bredt sig tilstrækkelig stærkt paa Bekostning af Retssynspunktet og den jævne sunde Fornuft, at Mandfolkene mere end fyldestgørende udfører »Fruentimmerets« Funktion. Hvis kun dette skulde blive Udbyttet af Kvindens Deltagelse i Kommunallivet, turde den henhøre til det overflødiges Kategori. Men saaledes forholder det sig heller ikke.

Naar man søger at udfinde, hvilke Evner en hundredtusindaaig Udvikling indenfor vort Civilisationsfelt har udviklet hos Kvinder, som kunde tænkes at faa Betydning i det offentlige Liv, vil man naturligdvæle ved Kvindens Stilling som Leder af Husgerningen. Hun er derved blevet vant til Nøjagtighed, Orden, Sparsomhed, Paapasselighe i de smaa Ting. Dette er hos den normalt udviklede Kvinde blevet en Karakterejendommelighed, der virker med en Naturkrafts Styrke. Og her er et Element, som vil kunne gøre overmaade megen Gavn i det offentlige Liv, og som ingenlunde har været tilstrækkelig repræsenteret. Omvendt vil den kommunale Kvinde, Vælger som Repræsentant, nødes til at søge en videre Horizont for sin økonomiske Opfattelse, afvænnens fra at se alt for smaaligt paa Forholdene, ikke lade Kronerne rulle for at holde paa Ørerne, og dette vil maaske atter gøre hende til en nyttigere Raadgiver og Medarbejder for hendes Partner i Privatlivet, end hun hidtil har været.

Nær beslægtet med det nys fremhævede er et andet Synspunkt, man altfor meget har overset. Modstandere af Kvindefrigørelsen hoverer ofte over, hvor faa Kvinder, der har udmærket sig paa Videnskabens og navnlig paa de skønne Kunsters Omraade. Begaar man ikke herved den Fejl ikke at se Skoven for bare Træer? Tænker man paa, at den altovervældende Del af, hvad der er skabt af Kunst i Verden, er skabt af Husets Kvinder? Eller er

ikke allerede Opretholdelse af Pyntelighed, Orden, Renlighed i Hjemmet en af de mest primitive Kilder til æstetisk Behag? Og denne er baaret af Kvinden, alene af Kvinden. Men endvidere det meste af det, der smykker Livet, Personen og Huset Kvindens Værk; hun har fra de tidligste Tider smykket Klæderne, draget Vægge og Sæder, opelsket de sjældne Urter og Blomster. Mens Mændene snakker om Kunst, sidder Kvinderne og lytter til, mens de samtidig ved Naal og Kniplepude skaber Kunstværket. Og nu er det min Tro, at den gennem utallige Generationer opøvede æstetiske Sans vil kunne virke som en saare værdifuld Faktor i det kommunale Liv. I Spørgsmaal om Stadens ydre Apparition, om Gaders Befæstelse og Renholdelse, i Spørgsmaal om Anvendelse af Plantninger og Blomsterbede, men ogsaa i de større Spørgsmaal om Boligorden og Byggelov vil Kvinderne være kaldede ikke blot til at øve aarvaagen Kritik, men ogsaa til at tage positivt Initiativ.

Disse flygtige Bemærkninger som Svar paa den skete Henvendelse. Man vil maaske erindre en Ytring af mig om, at Kvinderne ikke mere end Mændene var pligtige at opvise visse for dem særegne Dyder som Pas til Valgrettens forjættede Land; saaledes er de ovenstaaende Bemærkninger heller ikke ment. Men det har været mig kært at pege paa visse Ting, der kunde gøre det tiltrækkende ogsaa for os mandlige Vælgere at stemme paa Repræsentanter, der foruden at være Meningsfæller til lige var ægte Kvinder.

Gustav Philipsen.

Fra Aalborg Byraad.

Nu da vi nærmer os Slutningen af den første Valgperiode, i hvilken Kvinder har haft Sæde i de kommunale Raad, kan det maaske have sin Berettigelse til Vejledning for vore mulige »Arvtagere« at sige et Par Ord om de Omraader, hvor vi særlig har virket og om de Krav, der er blevet stillet til os; thi hvor mærkeligt det hele end lyder, har jeg selv blandt Kvinder, der er ivrige

Forkæmpere for Kvindernes Valgret, truffet en overraskende Mangel paa Kendskab til det Arbejde, der kræves, og den Tid der maa anvendes, naar man vil fylde sin Plads. Man husker ikke paa, at vi skal tage Stilling til en Mængde Spørgsmaal, som Mændene gennem deres Deltagelse i Forretningslivet kender meget bedre end vi, og som det koster os et betydeligt Arbejde at sætte os i ind i. For at nævne et Par Eksempler har jeg som Medlem af Fattigudvalget været med til at tage Bestemmelse om Opførelse af en ny Fattiggaard, der skulde indrettes efter et andet Princip en den gamle. I Skolekommissionen har vi haft at gøre med Opførelsen af en ny Skole og Ombygning af en anden.

Hvad Mændene paa saadanne Omraade har forud os, maa vi stræbe at indvinde, hvis vi vil kræve vor Mening respekteret, og det giver meget Arbejde udenfor Møderne.

Jeg har gjort mig det til en ufravigelig Regel — naar ikke aldeses tvingende Grunde har hindret mig — at møde ikke alene til alle Byraadsmøder men uden Undtagelse til alle Gruppemøder og til alle Møder i de Udvalg, af hvilke jeg er Medlem.

Dagen før hvert Byraadsmøde eller Skolekommissionsmøde gennemgaar jeg alle de fremlagte Sager og sætter mig ind i dem saa vidt mine Evner rækker. I vanskelige Tilfælde søger jeg Oplysning om, hvorledes man i andre Byer har løst den foreliggende Opgave.

Endelig har jeg anset det for min Pligt — naar min Gruppe ønskede det — at tage mod Valg til de Underudvalg som skal gøre Forarbejderne i større Sager (det har været Tilfældet i Skolekommissionen).

I Fattigudvalget og i Plejebørnstilsynet har mit Arbejde særlig været rettet paa et bestemt Punkt, som har fanget min Interse; det er Sædelighedsforholdene jeg tænker paa. I en By af Aalborgs Størrelse kan man gøre meget sørgelige lagttagelser, naar man vil anvende nogen Tid paa at lære »de mørke Bydele« at kende.